

Petra
Nagyová Džerengová

POZRI *sa na* SEBA

MARENČIN PT

S láskou venujem Barborce, nejlepší sestře na světě.

Petra
Nagyová Džerengová

POZRI
sa na **SEBA**

MARENČIN PT

© Petra Nagyová Džerengová, 2006, 2014, 2021

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014, 2021

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, 2021

Cover photo © Andrea Veselá, 2014

921. publikácia, 3. vydanie

ISBN 978-80-569-0906-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0907-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0908-9 (ePub)

Lýdia sa tvárila skrúšene, ako sa od nej očakávalo, no ani na malú chvíľu nespustila oči z rozhorčeného muža naproti nej. Jeho hlas sa v kúpeľni s vysokým stropom ostro rozliehal a prenikal do všetkých závitov jej mozgu. Prikrčila sa pred jeho naliehavosťou.

„Prečo ti musím všetko stokrát opakovať?! Malé uteráky máš ukladať na jednu kopy, veľké osušky na druhú. A ružové uteráky predsa patria do hostovskej izby! Ako ich môžeš dať spolu so zelenými? Si vôbec normálna?! Nemáš absolútne nijaký vkus!“

To teda nie, pomyslela si pri pohľade naňho. Ináč by som sa za teba sotva vydala.

Ruka mu zrazu vyletela a sťažka pristála na jej líci. Úder, silnejší ako zvyčajne, ju odhodil do rohu. Hlavou narazila o bok vane. Zacvendžalo jej v nej. Znelo to, akoby zvonili z kostolnej veže, keď odprevádzajú nebožtíka na poslednej ceste. Žeby toto boli aj jej posledné chvíle? preletelo Lýdii myslou.

Zuby jej cvakli a na perách zacítila chuť krvi. Telom jej prenikal chlad kachličiek. To mám namiesto vrecka ľadu, pomyslela si. Vedela však, že modrina sa objaví, aj keby hneď strčila hlavu do vedra plného ľadu. Zajtra určite spotrebuje aspoň polovičku tuby mejkapu, aby sa mohla ukázať medzi ľuďmi. Ak sa jej podliatinu vôbec podarí zamaskovať... Musí si vymyslieť nejakú prijateľnú historku. Aj tak si už určite všetci myslia, že má Alzheimeru, zdravý človek sa predsa nemôže toľko potkýnať a padať. Alebo nevystrečí nos z domu.

Už ju nebavilo neustále vymýšľať, ako prišla k modrinám. Ak ešte vôbec niečo vymýšľať bude... Možno ju odtiaľto vynesú nohami napred.

„Prečo ma musíš stále vytáčať?!“

Vzdychla si. Zavrela oči, no jej protivník, žiaľ, nezmizol. Ostražito ho pozorovala spod privretých viečok: Odkiaľ zaútočí teraz? To bola jej taktika; rýchlym odhadom zmenšiť silu útoku. Keďže bol pravák, facky väčšinou lietali sprava. Keď sa včas odtiahla, nebolelo to až tak veľmi. Aj keď pred chvíľou jej stratégia zlyhala, trýzniteľ zaútočil z opačného smeru a hlava jej vyletela v ústrety jeho ľavačke.

„Počujes? Raz ma tak vytočíš, že ťa zabijem!“

Ani to ju nedonútilo pohnúť sa. Už sa jej neraz vyhrážal, a zatiaľ žije. Pre ňu to znamenalo iba jedno: Priamo úmerne s jeho rozčúlením rástla intenzita úderov. Vyhrážka zabíjím? Na jej súkromnej stupnici to zodpovedalo kopancom. Apaticky sa schúlila na dlážke tak, aby si chránila obličky. Snažila sa myslieť na niečo pekné, napríklad na svojho otca. Keby ešte žil, určite by nedovolil, aby niekto ubližoval jeho malému anjelikovi a ochránil by ju. Lenže otec ležal už niekoľko rokov pod zemou a jej zostalo iba niekoľko spomienok z detstva.

Náhle ju prudko kopol. Zaplavila ju ostrá bolesť. A potom znovu a znovu, jeden kopanec nasledoval za druhým, v neveriteľne rýchlom slede. Jeho noha si vyberala najcitlivejšie miesta: prsia, chrbát, stehná... Celé telo jej horelo od bolesti. Rýchlo zalovila v pamäti. Vybrala si spomienku, ktorú milovala – v jedno nedeľné popoludnie otec pred domom rozprestiera náruč a ona k nemu beží v dlhých šatách, čo sa jej omotávajú okolo nôh a bránia v pohybe, s veľkou mašľou vo vlasoch. Obraz sa jej ustavične vracal... No skôr, ako k otcovi dobehla,

prepada sa do tmy a zahalilo ju milosrdné bezvedomie. Už necítila bolesť.

Útočník náhle stratil o svoju obeť záujem. Zohol sa a strčil jej pod nos prst. Keď zacítil jej dych, vstal.

„Prečo ma stále musíš rozčuľovať,“ pokrútil pobúrene hlavou a zamieril do spálne.

Dvere bezohľadne zavrzgali a vytrhli Lýdiu z plytkého spánku.

„Dobré ráno,“ usmial sa na ňu jej manžel.

Chvalabohu, pomyslela si, už sa z toho asi vyspal. Niekedy trvali jeho záchvaty zlosti aj zopár dní. Zdalo sa, že tentoraz sa vybil už včera. Veď to aj stálo za to, pomyslela si a pridusila zjojknutie, ktoré sa jej dralo z úst, keď sa pokúsila nadvihnúť sa z vankúša a odzdraviť.

„Dobré,“ prinútila sa do krivého úsmevu.

„Spravíš mi raňajky? Dám si vajíčka so slaninkou. Dve, dobre?“

Prikývla. Privrel dvere, no potom akoby si to rozmyslel.

„Je ti niečo?“ strčil hlavu späť do dverí.

„Nie,“ vyhĺkla náhlivo.

„Tak prečo neodpovedáš, nemáš jazyk?“

„Mám,“ zašepkala. Vystrela ruku k spiacim deťom. „Len... zle spali, nechcem ich zobudiť.“

„Aha,“ povedal a konečne odišiel.

Čo by mi tak asi malo byť? pomyslela si, lebo nahlas sa prehovoriť neodvážila. Iba ma trochu poobtľkal vlastný manžel. Niežeby som si na to už nezvykla. Akurát, že včera triafal obzvlášť dobre. Potichu chcela vykĺznuť z postele, no z pier sa jej vydralo zastonanie. Nedokázala sa poriadne nadýchnuť,

lebo zakaždým pocítila ostrú bolesť v boku. Stiahla si nižšie staré tričko, aby zakryla modriny na bruchu a stehnách. Začínali chytať pekný fialový odtieň. Keď sa v noci v kúpeľni prebrala, navliekla na seba prvé tričko, čo jej prišlo pod ruku. Bola rada, že sa pozviechala, nieto aby ešte premýšľala nad výberom nočnej košielky s volánikmi. Opäť jeden dôvod na cirkus, pomyslela si, lebo dobre vedela, že Filip neznáša, keď chodí po dome neupravená.

Pohľad jej skĺzol na deti a znežnel. Spali, túliac k sebe tváriky. Vzdychna si. Mirka bola chorá, Sandra to od nej určite chyti. A opäť sa začne kolotoč, ledva vyzdravie jedna, už ochorie druhá. Jej dvojčky sa narodili predčasne a často chorľaveli. Mama tvrdila, že aj u nej so sestrou to tak bolo.

Preboha, koľkože chcel tých vajíčok? Vystrašene sa zastavila na polceste do kuchyne. Tri? Či dve? Premýšľala úporne. Jej manžel má asi fakt pravdu, je hlúpa, nič si nevie zapamätať.

Nerozhodne stála uprostred chodby. Má sa ho radšej spýtať? Čo keď ho jej otázka znovu rozzúri? Na druhej strane, našťve sa, aj keď mu pripraví nesprávny počet vajíčok... Zhlboka sa nadýchla a vošla do kúpeľne. Jej manžel stál pod sprchou a pískal si. Zrak jej padol na zaschnutú krv na dlážke. Nohou tam rýchlo prisunula koberček – ešte by sa mohol rozčúliť, že červený odtieň neladí s modrou farbou dlažby, pomyslela si ironicky.

„Chcel si dve, alebo tri vajíčka?“ opýtala sa milo.

Prevrátil oči, no nevybuchol.

„Dve.“

„Hneď to bude,“ rýchlo vycúvala z dverí a z jeho dosahu. Ledva sa vliekla, tak ju bolelo celé telo. Po ceste do kuchyne nazrela do izby – dvojčatá ešte spali. Otvorila chladničku

a vybrala potrebné veci. Masť zasyčala, keď na ňu hodila tenké plátky slaninky. Ruka nad rozohriatou panvicou sa zrazu zasekla: dve, alebo tri? Vždy to chce ináč, kto si to má pamätať?! Do očí jej vstúpili slzy. Potiahla nosom. Bože, teraz predsa nemôže plakať! To by jej manžela vytočilo do úplnej nepríčetnosti! Pokúsila sa upokojiť hlbokými nádychmi a výdychmi. Naozaj to s ňou ide dolu kopcom, keď si nevie zapamätať ani jedno jednociferné číslo! Kto by povedal, že bola jednou z najlepších študentiek v ročníku a skúšky robila vždy v predtermíne?

Už sa ho na to nemôže spýtať, musí to risknúť! Rozbila dve vajíčka a opatrne ich vyliala na panvicu, ktorú zakryla pokrievkou, aby sa žltok pekne obalil bielkom. Medzitým nakrájala chlieb a prestrela na stôl. Keď odkryla panvicu, žmurkli na ňu dve dokonalé volské oká. S úľubou si ich obzerala. Aspoň niečo nepokazila. V momente, keď z kúpeľne vyšiel jej navoňaný manžel a ona položila panvicu na stôl, ozval sa z detskej izby plač.

Dokonalé načasovanie, pomyslela si, môže zmiznúť bez toho, že by mu musela robiť spoločnosť pri stole.

„Kam ideš?“ schmatol ju pevne za lakeť, keď sa chcela popri ňom prešmyknúť.

Zahryzla si do perí, aby potlačila syknutie od bolesti.

„Utišiť deti, aby tá nerušili pri raňajkách.“

„Aha,“ povedal, no stisk na lakti nepovolil. Akoby na niečo čakal.

Dobre vedela, na čo. Čaká na ospravedlnenie. Naozaj ju chce k tomu aj teraz prinútiť?! Telo sa jej naplo, no jej tichý odpor trval iba malú chvíľu – za pár rokov manželstva pochopila, že čím skôr sa poddá, tým skôr bude mať od neho pokoj. Nakoniec, pomyslela si, jej to už môže byť úplne jedno. Hrdosť

už pochovala dávno a dobre hlboko. Kto by ju vyhrabal spod tej stvrdnutej zeme? A okrem toho, dlho tu už nejde o hrdosť, ale o život.

„Prepáč, nechcela som,“ zašepkala.

Detský plač sa rozliehal hlasnejšie. Stisk na jej paži zosilnel.

„Ako? Nepočul som dobre!“

V duchu si vravela, že sa musí prekonať, lebo to bude len horšie, no slová sa jej zasekli v hrdle. Na vine sú tie moje prekliate ryšavé vlasy! Zvaľovala v duchu vinu za vzburu na svoju hrivu.

Z izby sa zrazu vynorila Sandrina hlávka. „Mami? Sníval sa mi zlý sen!“

V tej chvíli Filip vyhral. Vedel, že pred deťmi nebude nijaký cirkus! Lýdia zo seba chytro vychýlila: „Prepáč, veľmi ma mrzí, že som ťa zasa tak vytočila, až si ma musel udrieť. Už to neurobím, sľubujem.“

Stisk povolil.

„To som rád.“

Lýdia pokorne sklonila hlavu. Len nech ma už pustí...

Náhle mu z tváre zmizla prísnosť a usmial sa. Postrapatil jej vlasy. „Dnes prídem neskôr, máme poradu, nemusíš variť večeru.“

Áno, pán veľkomožný milostivo zhliadol na svojho poddaného. Teraz by mu mala poďakovať, že ju zbavil jednej z jej mnohých povinností. „Ďakujem,“ šepla a už jej nebolo.

Keď vošla do detskej izby, zavrela za sebou dvere. Dcéry na ňu skočili a ona zjojkla. Všetko ju bolelo, akoby ju prešiel parný valec. Bolesť tela sa však dala vydržať, keď odíde Filip do práce, vytiahne z mrazáku kus mäsa a priloží si ho na modriny. Čo však spraví s bolesťou duše? Prečo ju musí ponížovať ešte aj tým, že si od nej vynucuje ospravedlnenie?

Opatrne od seba odtlačila dcérky.

„Zase si sa udrela, maminka?“ poľutovala ju Sandra. „Ukáž, ja ti to pofúkam.“ Dcérkine malé rúčky sa jej ovinuli okolo krku. Mirka si oprela hlavičku o jej rameno.

„Chudinka maminka,“ zotrela prstekom slzu, čo jej skĺzla po líci. Iba jedna, luxus, ktorý si dovolila, lebo vedela, že o chvíľu sa s nimi príde rozlúčiť otec. A tak aj bolo.

„Dievčatká moje,“ roztvoril náruč a ony mu do nej opatrne vklzli. Mali síce iba päť rokov, ale už aj ony pozorne sledovali, akú náladu má ich otec. Vybozkával ich a potom tápol po zadočkoch. „Nerozčuľujte mamu, buďte poslušné dievčatká, jasné?“

Zrazu aký ohľaduplný, pomyslela si Lýdia. Bodlo ju pri srdci, keď videla dcérky, ako mu horlivo prikyvujú. Občas jej preletelo myslou, či ich otec je správnym vzorom pre ich budúci život... No čo mohla urobiť? Iba dúfať, že budú mať väčšie šťastie pri výbere partnera ako ona.

Počkala, kým sa zabuchla brána na garáži. Potom vstala, obliekla dievčatká a pripravila im raňajky. Z mraziaceho boxu vybrala potrebné veci a uchýlila sa do kúpeľne. Pre ňu to bola už rutinná záležitosť – urýchliť hojenie modrín. Až na to, že včera Filip pritvrdil. Keď si opatrne sadla na okraj vane, náhle jej hlavou prebleskla myšlienka. Čo keď ju raz naozaj zabije? Filip by si síce dobrovolne nezničil kariéru profesora a dekana fakulty, tá bola preňho všetkým, ale... mohlo by sa to stať neúmyselne. V poslednom čase boli jeho záchvaty zlosti častejšie a oveľa zúrivejšie. Čo keď ju zahluší náhodou? Zmocnila sa jej hrôza. Čo by sa stalo s jej dcérkami? Bohatá fantázia jej hneď ponúkla obraz hnusnej macochy týrajúcej jej deti. Ale čo mohla robiť? Nič, vôbec nič! Nemala východisko, ostávala iba jediná šanca: prežiť to. To znamená, čo najmenej

ho dráždiť. Ale keď to bolo také ťažké! Svojou neschopnosťou mu vždy poskytla nejaký dôvod. Večne niečo pokazila, poplietla, zabudla.

Na dvere zabúchali malé pästičky.

„Maminka, čo tam robíš? My sme už všetko spapali.“

Horko-ťažko sa postavila, zakryla mrazené veci uterákom a odomkla dvere. Sandra a Mirka boli vo veku, keď sa im ústa nezastavili ani na chvíľu a všetko komentovali. Nemohla pripustiť, aby niekomu vyrozprávali, čo sa u nich robí.

„Tak sa podme pozrieť, ako vyzerá to všetko spapané.“ Veľmi veľké jedáčky neboli, bola si istá, že na tanieri zostala aspoň polovica.

Bolest v boku neustávala, naopak, akoby sa zhoršovala. Nemohla sa ani poriadne nadýchnuť, pretože každý pokus o hlbší nádych jej spôsoboval ostrú bolesť v pravej časti pľúc. Čo keď má zlomené rebro? Prepadla ju hrôzostrašná myšlienka, že jej pri nejakom prudšom pohybe ostrá kosť prepichne pľúca a tie vyfučia ako prasknutý balón zo strelnice na kolotoči. Darmo bude lapať po vzduchu, po chvíľke klesne k zemi, tvár jej sčervenie a vypustí dušu rovno na dlážke v kuchyni, pred očami svojich detí. Ruka jej vyletela ku krku a prstami ho oblapila. Zadusí sa, keď sa zhlboka nenadýchne! Už nemohla vydržať, urobila to, aj keď vedela, čo bude nasledovať.

„Au,“ vydralo sa jej z úst hlasné zjojknutie, lebo v boku sa opäť ozvala pichľavá bolesť.

Rozplakala sa. Tá hlúpa predstavivosť! Vďaka nej teraz jej panika vrcholila. Nie, tentoraz sa to nezaobíde bez návštevy lekára. Schmatla hneď telefón, aby si to nerozmyslela.

„Mami?“ plačlivo vzlykla do slúchadla.

„Stalo sa niečo?“ mamin hlas bol plný obáv. Dodnes tvrdila, že pri každom zazvonení stárpne; v podvedomí stále očakávala zlé správu, ako vtedy, keď jej oznámili, že ich otec a jej manžel dostal infarkt.

„Nič vážne,“ upokojovala ju Lýdia. Náhle si nebola istá, či to bol dobrý nápad. „Len... spadla som zo schodov.“ Odmlčala sa, no hneď dodala: „Asi to je zbytočné, no pre istotu by som chcela ísť k doktorke. Akosi ma pichá pri rebre.“ Vetu sa jej podarilo zo seba dostať pokojne. Utrela si slzu a zahryzla do pery. Ešte šťastie, že ju mama nevidí.

Mama si vydýchla. „Bože, ale si ma vystrašila.“

Lýdia si nemohla nevšimnúť vyčítavý tón v jej hlase.

„Zľakla som sa, či to nie je niečo vážnejšie,“ dodala žena na druhom konci.

Lýdia stisla ironicky pery: kdežeby, mami, pád zo schodov naozaj nie je nič vážne.

„To si celá ty. Namôjveru, neviem, po kom to máš, že ustavične padáš.“

Lýdia v tej chvíli bola vďačná za svoju povest' večnej narážačky do rohov a všetkého možného i nemožného. Ako dieťa si zlomila nohu na rovnej dlážke, a to sa len tak hocikomu nepodarí. Preglgla a odvážila sa spýtať: „Nemohla by si prísť na chvíľočku k deťom?“

Slúchadlo náhle zmlklo. Čo má mama tentoraz? Aerobik, kávu s kamarátkou, univerzitu tretieho veku, relaxačné cvičenie alebo lúštenie krížovky ako prevenciu Alzheimeru?

„Už niečo mám.“ Po chvíľke ticha dodala: „Ale... prídem, keď je to nutné.“ Vo vzduchu visela otázka: je to naozaj nevyhnutné?

Lýdii sa cez zovreté pery dostávalo ešte menej vzduchu.

Chcelo sa jej skríknuť, tresknúť telefónom, hocičo, len aby mamu presvedčila o núdzovej situácii. No nič z toho neurobila. Bola na ňu odkázaná, lebo jej sestra mala vypnutý mobil. A okrem nej už nemala komu zavolať.

„Ďakujem,“ zašeptala a unavene zložila telefón. Vedela, že by mala ešte čosi rýchlo uvariť deťom na obed, aby to uľahčila mame, ktorá neznášala, keď musela u nej variť. Nedokázala sa však premôcť, veď ledva dovliekla svoje ubolené telo do kúpeľne. Po ceste vyzrela z okna – skontrolovať počasie i deti. Horúce slnko stále nemilosrdne pražilo na všetko, čo sa nemohlo schovať do tieňa. Samozrejme, jej dcérky pohodili šiltovky na trávu. Takto dostanú úpal! Zabúchala na ne, no ony sa tvárili, že nepočujú. Nevládala ísť von a vyhrešiť ich. V kúpeľni sa ako-tak dala do poriadku a potom sa pomaly došuchtala do spálne. Zo skrine vytiahla tričko s dlhým rukávom. Vonku je horúco, u nás mráz, zamrmlala si popod nos. Musela zakryť stopy po Filipových pästiach. Zdalo sa jej, že modriny na svetlom predlaktí svietia ako stupaje v čerstvom napadanom snehu.

Mama tu bude každú chvíľu. Keď jej volala, bola v aute, na ceste kdesi... Kam? Netušila. Jej mama večne čosi vybavovala a riešila a Lýdia už dávno stratila prehľad, čo vlastne, keďže neboli spolu každý deň. Ani každý druhý, ani tretí. Odkedy sa vydala, akoby už nebola jej dcérkou, ktorá potrebuje mamine ochranné krídla. Stiahla sa, upriamila sa na Luciu, Lýdiinu slobodnú sestru. Ju prepustila Filipovi. Ospravedlňovalo ju, že si myslela, že je v dobrých rukách. Jej manžel bol navonok naozaj úžasný, no vo svojom vnútri bezcitný človek. Ako Pekný Filip, alebo ako sa volal ten francúzsky kráľ, krásny, ale krutý muž. Stihla to včas – domom sa práve rozlahol zvuk zvončeka od brány.

Do polikliniky vošla s úľavou. Stará tehlová budova jej poskytla spásonosný úkryt pred prenikavou horúčavou a tmavé chodby zas anonymitu. Rozpačito zamrmľala na pozdrav ľuďom v čakárni. Všetky hlavy sa k nej otočili. Nenávidela ten pocit, keď vchádzala do plnej miestnosti a všetci sa na ňu zahľadeli. So sklonenou hlavou zamierila k poslednému voľnému miestu. Ako to, že boli so sestrou také rozdielne? Lucia pozornosť milovala. Pomrvila sa, akoby mala prsty zrazu navyše. Čo s nimi? Na čítanie si nezobrala nič, nerátala s tým, že bude musieť zabíjať čas. Vedľa bol stolík s rôznymi informačnými letákmi: sprej na zabránenie rastu ochľpenia, tablety na chudnutie, krém na zväčšenie poprsia, pastilky proti bolesti hrdla, každá piata žena má skúsenosť s domácim násilím... Lýdia očervenela a dvihla zrak. Zrazu mala pocit, že každý vie, prečo sem prišla. Kto jej to tu podhodil? Odhalil niekto jej tajomstvo?

No žiadna tvár nič neprezradila, všetky vyzerali rovnako znudené dlhým čakaním. Dieťa v rohu znovu zafňukalo: „Som hladný!“ Mladá mamička, ktorú Lýdia poznala z videnia, netrpezlivo skríkla: „Prestaň už, lebo dostaneš na zadok!“

Lýdia odvrátila tvár. Zrak jej neodolateľne priťahoval letáčik na stole. Nenápadne začala lúskat text:

Od facky k zabitiu nie je až tak ďaleko, ako by ste si mysleli. Vždy sa to začína jednou fackou. Násilník prejaví ľútosť, no pritom sa snaží obeť vsugerovať pocit viny. Po čase prichádza k ďalšej facke, o čosi silnejšej. Po istom období pokoja sa to začne znovu a roztočí sa nekonečná špirála násilia. Na jej konci je veľakrát smrť.

Nielen obeť, ale aj násilníka, pomyslela si Lýdia. Ani nie tak dávno ukazovali v správach prípad, keď manželka zastrelila svojho muža, lebo už nevidela východisko z nekonečného

ponižovania a bitiek. Lýdia si nevedela predstaviť, že by to urobila... U nich by sa to nikdy nestalo. Hoci aj Filip začal jednou fackou. Roztočené koleso už nevedela zastaviť, akosi sa s tým zmierila. Z času na čas schytá facku, zľahčovala si to v duchu. Je tam toho, inde sa dejú aj horšie veci. Filip si nevodí domov milenky ako sused ich mamy. Akurát je trochu cholerický.

Sklonila hlavu a pokračovala v čítaní. *Obet časom začne správanie násilníka ospravedlňovať a zľahčovať.* Začervenala sa. Akoby jej ktosi neviditeľný vyčítal z hlavy myšlienky a premietol ich na papier. Do kelu aj s takými hlúpostami! Prudko sa odtiahla od stolíka. V boku ju opäť pichlo. „Au,“ zjojkla polohlasne. Dieťa k nej zvedavo obrátilo tvár, ostatní poočku pokukovali.

Ale čo potom ten včerajšok? To už naozaj nebola jedna facka! Filip ju skopal do bezvedomia. Najradšej by sa postavila a odišla. Čo jej to vôbec napadlo? Doktorka jej nikdy neuverí, že spadla zo schodov. Vyparí sa skôr, než bude neskoro... No vtom sa rozleteli dvere.

„Pani Novotná, podte, prosím, dnu,“ vyzvala sestrička matku s dieťaťom. Vtedy jej zrak padol na Lýdiu. Tvár sa jej rozžiarila. „Pani Mattová! Vás som nevedela sto rokov, ako sa máte? A čo dvojčičky?“

Lýdia sa zapýrila a čosi zamrmlala. Teraz už má únikovú cestu odrezanú. Kým všetci sledovali mladú mamičku, ako sa natahuje so vzpierajúcim sa dieťaťom, ruka jej zablúdila k stolu a po kradmom pohľade strčila do kabelky letáčik o azylovom dome. Veď len tak, pre istotu. Ona to aj tak nikdy nebude potrebovať.

Aj lekárka sa zatvárila prekvapene.

„Pani Mattová,“ vyhlásila, keď si ju zbežne prezrela. „Vy

musíte byť zdravá ako rybička, keď ste nás tak dlho nenavštívili. Naposledy som vás poslala k ženskému, nech vám vystaví tehotenský preukaz. Čo vás k nám privádza teraz? Nebodaj ste znovu tehotná?“

To by ešte len chýbalo, pomyslela si Lýdia. Zavrela za sebou dvere do predsienky, aby zvedavá sestrička nič nepočula. Keď osameli, oznámila lekárke dopredu pripravené vety: „Spadla som na schodoch do pivnice, pichá ma v boku, nemôžem sa nadýchnuť. Nedáte mi lístok na röntgen? Možno mám zlomené rebro.“

„Vyzlečte sa,“ vyzvala ju lekárka a nakukla do karty na stole. „Naozaj, je to už takmer šesť rokov, čo ste tu neboli.“

Lýdia zaspätkovala k dverám. „Vyzliecť?“

Lekárka k nej dvihla nechápavý pohľad. „No, musím vás predsa prezrieť, nie?“

Lýdia pochopila, že sa ocitla v pasci. S každým odloženým kusom odevu jej tvár viac červenela. Keď ostala v podprsienke, prekrížila si ruky na hrudi.

„Podte bližšie, ja nehryziem!“ zasmiala sa lekárka a poklepala si fonendoskopom po dlani.

Lýdia mala pocit, že doktorka drží v rukách nôž a ona kráča na popravu. Už niet pomoci. Odovzdate vykročila.

„Ukážte, kde vás to presne bolí,“ vyzvala ju lekárka.

Lýdia sa na ňu neodvážila priamo pozrieť, no aj tak videla, že doktorka zväžnela a z tváre jej zmizol úsmev. Keď skončila vyšetrenie, dlho mlčala. Ja hlupaňa, nadávala si v duchu Lýdia. Ako som si mohla myslieť, že mi uverí? Tolko stôp po kopancoch a modriny od zovretia Filipových prstov, tie nemohli vzniknúť pri páde. Toto je doktorka, tú len tak ľahko neokabátiš...

Lekárka stále akoby nevedela nájsť správne slová. Tvárila

sa, že listuje v Lýdiinom chorobopise. Potom si vzdychla. Napísala odporúčanie pre röntgenológa a podala jej ho.

Lýdia si uľahčene vydýchla a natiahla sa po ňom, no doktorka papier nepustila.

„Lýdia,“ pozrela sa jej uprene do očí. „Nepoviete mi pravdu, čo sa vám skutočne stalo?“

„Ja nerozumiem, čo tým myslíte?“ začala koktať.

„Veď vy viete, čo. Tie stopy na vašom tele, pani Mattová, to nespôbil pád zo schodov, v žiadnom prípade. Pomliaždeniny vyzerajú ako stopy po kopanci a tie odtlačky prstov...“ doktorka sa zahľadela von oknom a prižmúrila oči. Slnko naďalej páliło na všetko živé v dosahu. O chvíľu spáli aj ju...

Lýdia sa spamätala. „Pani doktorka, neviem, o čom hovoríte,“ ozvala sa ostro. V krku jej vyschlo. Ešte slovo a všetko jej vysype.

Žena v bielom plášti prešla k oknu a zatiahla rolety. „Pani Mattová, choďte na ten röntgen. Ja to zapíšem do karty ako pád zo schodov. No keby ste si to náhodou rozmysleli, napíšem aj lekársku správu, ktorú schovám u seba. Skutočnú lekársku správu. Pre prípad, že sa rozhodnete urobiť niečo pre zmenu vašej...“ zmlkla a vrátila sa k stolu, „neblahej situácie. Nemusíte sa báť, lekárske tajomstvo ctím nadovšetko,“ dodala a sklopila zrak ku karte. „Nech mi sestrička pošle ďalšieho pacienta o päť minút,“ kývla jej lekárka rukou a začala čosi rýchlo vytukávať do klávesnice počítača.

Lýdia vybehla bez pozdravu. Odkiaľ berie doktorka tú drzosť starať sa do toho, do čoho jej nič nie je? Soptila v duchu. Zbehla po chodbe na prízemie, kde skoro zrazila staršiu pani. V očiach mala slzy. Vykašle sa na ten röntgen! Radšej nech zomrie, ako by sa mala nechať obzeráť ďalším doktorom!

„Lýdia?“ začula za sebou neistý hlas.

Na sekundu zaváhala, no nezastavila sa, skôr naopak, pridala do kroku.

„Lýdia!“ ozvalo sa hlasnejšie.

Nič nepočujem, tvrdila si Lýdia v duchu. To sa mi len zdá, a ak nie, tak to rozhodne nekričia na mňa! Chvatne sa ponorila do davu ľudí na pohyblivých schodoch, klesajúcich do podchodu na Mierovom námestí. Kľučkovala medzi nimi, tváriac sa, že sa niekam veľmi ponáhľa.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa, keď do kohosi nechtiac strčila. Čísi lakeť jej narazil do boľavého boku. Od neznesiteľnej bolesti sa jej zakrútila hlava a skoro spadla. Oboma rukami pevne schmatla pohyblivú gumu. Kým zišla dole, tmavé kruhy pred očami jej zmizli a bolesť poľavila. Spomalila tempo. Po oboch stranách minula malé obchodíky a potom už zamierila k východu na trolejbusovú zastávku pri hoteli Fórum.

A keď si už bola istá, že sa toho neodbytného hlasu striasla, dopadla jej na plece čiasí ruka. Zavrela oči. Dobre vedela, komu tá ruka patrí. Keď schádzala do podchodu, zazrela v dave ľudí tvár spolužiačky z vysokej školy. Bývali dobré kamarátky. Voľakedy. Za starých dobrých čias... Tie však pre ňu boli už len vzdialenou minulosťou. A Jana, jej kamarátka, sa v nej tiež rozplynula. V myslí sa jej vynorili zabudnuté obrazy zo života pred vydajom. Bolo to bolestivé. Videla sa, ako s Janou vedú intelektuálne debaty v knižnici, pochlipkávajú červené víno s kolou vo vinárni a tvária sa dôležito, keď sa im prihovoria spolužiaci. Zavrela oči. Najradšej by sa prepadla na druhý koniec sveta. Nechcela, aby ju Jana videla takúto; pribratú, neupravenú, s uboleným telom, s modrinami, ukrytými pod oblečením, nevhodným do tejto páľavy, o čom svedčili mokré stopy na tričku pod pazuchami. Želala si, aby si Jana uchovala

v hlave jej bývalý obraz. Jej samej pripadal už len ako nejaká rozmazaná silueta.

Zvrtla sa a zatvárila sa začudovane. Roky s Filipom ju naučili klamať bez mihnutia oka. „Jani, si to ty? Kde sa tu berieš?“

„Ahoj,“ dychčala Jana. „Ženiam sa za tebou celým podchodom. Už som sa bála, že sa mi stratíš.“ Usmiala sa od ucha k uchu. „Človeče, som taká šťastná, že ťa vidím. Máš čas? Neskočíme na dve deci červeného s kolou?“

Lýdia sa hlasno zasmiala, no v jej vlastných ušiach to znelo dosť silene. „Tak rada by som, ale nemôžem, ponáhľam sa domov.“

Jana ju chytila za ruky. „A ty si myslíš, že ťa len tak pustím? Tolko som na teba myslela! Ale ty akoby si sa vyparila, písala som ti, ale nikdy si neodpovedala.“

„Nedostala som tvoje listy,“ vytiahla si Lýdia dlane z priateľkiných rúk. „Na našej starej adrese už nik nebýva. Mama náš byt predala.“

Jana si nevšímalá jej rezervovanosť. „Ako sa máš, čo Filip? A deti? Nemáš ich fotky? Veď som ich nikdy nevidela. Keď som odchádzala do Ameriky, tak si práve otehotnela.“

Lýdia sa nervózne poobzerala. Čo keď ich tu, nedajbože, stretne jej manžel, alebo nejaký známy z univerzity? Čo by mu povedala? Že sa práve vracia od lekára? To by bol zasa cirkus!

„Ja...“ neisto prešliapla z nohy na nohu, „tak dobre, poďme na jednu rýchlu kávu.“

Keď vyšli z podchodu, omráčilo ich silné slnko.

„Haló, počúvaš ma vôbec?“ doľahol k nej priateľkin hlas.

„Prepáč, spomínala som na staré časy.“

Jana ju stiahla za lakeť do najbližšieho bistra hneď za rohom. „Dvakrát kávu,“ poprosila čašníčku. Sadli si za stolík. V bistre boli takmer sami.

„No hovor, horím zvedavosťou. Čo robota? Vrátila si sa na univerzitu? A čo liek na rakovinu? Predpokladám, že sa k nemu blížiš mĺľovými krokmi.“

Lýdia sa stiahla. Potrebovala čas. Sto rokov už nebola na káve s priateľkou!

„Najprv ty,“ vyzvala Janu.

Ach, aké dlhé rozhovory viedli o svojej žiarivej budúcnosti! Ako si verili! Mysleli si, že spasia svet. Vtedy ešte nevedeli, že svetu je dobre aj bez nich... Jana si po maturite na gymnázium vybrala psychológiu. Duša je najdôležitejšia, tam sa všetko odvíja! Vynorili sa Lýdii priateľkine slová ako ozvena zo starých dávnych čias. Neskôr odcestovala do New Yorku, spraviť si doktorát. Posledné správy, ktoré o Jane mala, hovorili, že stratila hlavu pre spolužiaka z Mexika, s ktorým sa po škole vydala na cesty po americkom kontinente. Jana zmizla z jej života, Amerika bola príliš rozľahlá.

„A tak sme sa rozišli a ja som sa po rokoch vrátila domov,“ doľahol k nej priateľkin veselý hlas.

Lýdia znervóznela. Teraz bola na rade ona, aby odvinula kľbko svojho osudu. Náhle sa jej zmocnil nepokoj. Mala by odísť skôr, než bude neskoro.

„Panebože,“ zhíkla pri pohľade na hodinky. „Jani, musím už utekať, mama má nejaké dôležité stretnutie, sľúbila som, že nebudem meškať.“ Trochu ju mrzelo to divadielko, ktoré zahrala dobrej priateľke, ale nemohla ináč.

Jana vyzerala sklamaná. „To je škoda!“ pohľad jej skĺzol na takmer nedotknutú šálku kávy. „Ani nedopiješ?“

„Nie,“ Lýdia vyskočila zo stoličky, akoby mala zmeškať vlak do stanice Životná šanca. „Prepáč, naozaj musím ísť.“ Vytiahla z kabelky peňaženku. Dočerta, jedna úbohá desaťkorunáčka! „Ja... zabudla som si peniaze,“ zahabkala.

„Pozvala som ťa predsa ja!“ povedala Jana a siahla do kabelky. „Tu je moja vizitka. Zavolaj, keď budeš mať viac času, rada ťa uvidím.“ Lýdia si ju dala do vrecka a rýchlo sa rozlúčila. Zastavila sa až na trolejbusovej zastávke pri prezidentskom paláci. Chvíľu sa bezmyšlienkovito pohrávala s vizitkou v ruke, a keď prišiel trolejbus, v náhlom popude ju pokrčila a zahodila do koša. Ona predsa nemá čas na kamarátky! A okrem toho, Filip Janu veľmi neobľuboval, vraj mala priveľa chlapeckých črt. Darmo sa obzerala po voľnom mieste v trolejbuse prepchatom spotenými telami. Beznádejné. Tu by jej nezaručilo voľné miesto ani veľké brucho či vrásky a šedivé vlasy, zhodnotila veselú skupinu mladých, čo obsadili všetky sedadlá. V boku jej pulzovala tupá bolesť. Už aby bola doma...

Mama už čakala vo dverách. „Ponáhľam sa,“ odmietla Lýdiino pozvanie na kávu a zmizla.

Keď si vykladala veci z kabelky, zbadala letáčik o azylovom dome pre týrané ženy. Chvíľu ho študovala. Ruka jej váhavo zastala nad košom. Bude ho niekedy potrebovať? Načo? Ona predsa nechcela od Filipa odísť, ani nemohla, nedovolil by jej to! No nakoniec papier predsa len nezahodila, ale zastrčila hlboko do zásuvky, v ktorej mala rôzne úradné dokumenty, momentálne pre ňu celkom zbytočné – napríklad červený diplom o ukončení školy...

Práve začala driemať, keď ju prebralo zvonenie telefónu. Pozrela na deti ležiace na jej ramenách. Zdalo sa, že už zaspali. Zhlboka dýchali pootvorenými ústami, na spotené čielka sa im prilepili vlásky.

Som hlupaňa, nadávala si v duchu. Vypla mobil, aby ich nik nevyrušil, no na pevnú linku zabudla.

Opatrne vytiahla ruky spod detí. Dcéry sa pomrvili, no nezobudili sa. Po špičkách vyšla z detskej izby a rýchlo schmatla vyzvávajúci telefón.

„Prosím,“ zašepkala.

„To som ja, nebudaj ešte spíš?“ ozval sa na druhej strane bodrý hlas.

„Nie ešte, ale už takmer znova, mami. Chcela som si zdriemnuť s deťmi, lebo dnes v noci mi nedali spať.“

„Čo sa čuduješ, keď ich ešte stále ukladáš aj cez deň? Jasné, že sú potom v noci čulé.“

„Nie stále, iba keď sú choré,“ chabo sa bránila Lýdia.

„Zase sú choré?! Stále ti vravím, daj ich do škôlky! Nemajú žiadnu odolnosť proti bacilom, keď ich stále držíš v sterilnom prostredí.“

„Stále“ je tuším mamino najoblúbenejšie slovo, pomyslela si Lýdia, no radšej ostala ticho. Mama to s ňou myslí dobre. Lenže dievčatká majú zníženú imunitu a alergologička odporúčala s detským kolektívom počkať. A Filip s ňou súhlasil. Teraz to už nebolo také zlé, no keď manželovi navrhla, aby chodili do škôlky aspoň doobeda, obvinil ju, že je egoistická a myslí iba na seba! Ščasti to bola pravda, tak rada by ich už nechala na starosť niekomu inému, aspoň na chvíľu! Odkedy sa dvojičky narodili, hádam neprespala celú noc vkuse.

„Čo si vravela?“ prebrala sa zo zamyslenia.

„Že sme sa s tvojou sestrou rozhodli, že tá konečne niekam vytiahneme. Stále tvrdneš doma. Vieš, čo sme už všetko stihli? Ráno sme boli behať, potom sme boli v artkine a u pedi-kérky.“

Lýdia otvárala ústa zarovno s mamou, širokú škálu ich činností už poznala naspamäť, keď sa zrazu zasekla. Nechýbalo v tom zozname niečo?

„A čo solárko?“ pripomenula.

Mama sa zasmiala: „To sme vynechali.“ Potom zvažovala. „Lydka, viem, aké je ťažké zvládať všetko pri malých deťoch, ja to poznám veľmi dobre. Ale nemala by si na seba kašľať!“

Áno, mama to všetko absolvovala tiež, a dokonca bez manžela. Ovdovela, keď mali so sestrou – dvojičkou – necelých šesť rokov. A tvrdila, že keď to zvládla bez pomoci ona, musí aj jej dcéra. Seba pasovala za modernú starú mamu. Chcela si užívať, a nie strážiť vnúčence. Bola skalopevne presvedčená, že svoju časť povinností vyčerpala až do dna. Určitým spôsobom ju Lýdia chápala, no aj tak občas závidela ženám, ktorých mamy sa v úlohe starkej našli a nevedeli sa od vnúcat odtrhnúť.

„Nemôžem ísť nikam. Zabudla si, že Filip je v zahraničí na konferencii?“

„Veď práve! Chápem, že nechceš vypadnúť, keď ho máš doma. Ale keď je preč, mohla by si, nie? Skoč k susedke a popros ju, nech postráži deti.“

„To nejde, mami. Nie je to také jednoduché,“ vyhlkla. Už dávno si odvykla niekam chodiť, Filip si to neželal. A okrem toho, ako vyzerala? Zakaždým, keď sa pozrela do zrkadla, počula Filipov posmešný hlas: Pozri sa na seba, ako to vyzeráš? Mama tvrdila, že vydatá žena sa musí o seba starať ešte viac, aby si udržala manžela, no neurobila nič, aby jej v tom pomohla.

Zo slúchadla k nej doľahli zvuky, akoby sa oň niekto natação. To je určite jej sestra, že sa nehanbí načúvať...

„Ahoj, to som ja, Lucia. Už ma naozaj števeš. Len preto, že máš perfektného manžela a deti, sa nemusíš tváriť, že si viac, ako my ostatní.“

Nuž áno, jej sestra mala s tridsiatkou na krku pocit, že jej ušiel posledný vlak, a Lýdii závidela deti a dobré manželstvo. Keby tak tušila pravdu.

„Ale veď vieš, že ja sa vôbec nevyvyšujem,“ namietla Lýdia.
„Tak príd.“

Lýdia nerozhodne pozrela na dvere do detskej izby. Prečo by vlastne nemohla ísť von? Deti budú spať aspoň dve hodiny a ju spánok už aj tak prešiel. Skočí k susedke, určite je doma, lebo sa učí na maturitnú skúšku. To môže aj pri spiacich deťoch. Naučeným pohľadom skontrolovala stav modrín – celkom obstojné, u nich doma bol už dlhší čas pokoj. Iba na predlaktiach jej svietili odtlačky Filipových prstov. Tesne pred odchodom ju zdrapol a silno ňou zatriasol, lebo... Kvôli čomu vlastne? Zabudla, hlupaňa. Miesto toho, aby sa poučila.

„Dobre, tak prídem,“ rozhodla sa náhle.

„Konečne si dostala rozum! Super. Keď dorazíš do Auparku, prezvoň nás. My sa zatiaľ poobzeráme po obchodoch.“

Lýdia zložila. Začala sa tešiť. Keď neráta návštevu u doktorky, nebola bez detí už poriadne dlho. Bezmocne sa prehľadala v skrini. Čo si má obliecť? Obmedzený šatník jej nedával veľmi na výber. Už si ani nepamätala, kedy naposledy si niečo na seba kúpila. Načo? Veď nikam nechodí. Nakoniec siahla po starých obľúbených kvetovaných šatách. Pokus navliecť sa do nich však dopadol katastrofálne. Keď chcela zatahnuť zips na boku, praskol. Tesne pred pôrodom mala o dvadsaťpäť kilogramov viac a desať ostalo na nej nalepených dodnes. Šaty jej vykĺzli spomedzi prstov na dlážku, prsia, vyslobodené z príliš tesného výstrihu, sa rozliali na hrudi.

„Pozri sa na seba...“ zamrmlala potichu pri pohľade na obraz v zrkadle. Jej vlastný obraz... „Som otrasná.“ Nečudo, že Filip o ňu prejavuje pramálo záujmu. Hlavne, keď sa v práci dennodenne pozerá na mladé študentky. Aj ona bola kedysi jednou z nich. Dotkla sa svojich mäkkých prs. Keď dodojčila, poriadne jej ovisli. „Hrozné,“ ešte raz zhodnotila svoju

dvojníčku v zrkadle. Už oľutovala svoj sľub, že pôjde von. Ved nemôže ísť holá!

Vtom dostala nápad: dá si rifle, ktoré nosila v prvých mesiacoch tehotenstva. Vytiahla ich zo spodnej priečky. Trochu jej boli vypasované, ale hádam neprasknú. Teraz ešte niečo hore. Ešteže existujú elastické materiály, vravela si, keď si cez hlavu pretiahla tričko. Keď však v zrkadle uvidela výsledok, skoro sa rozplakala. Ešte má trochu súdnosti, takto ísť von nemôže! Látka nemilosrdne odhalila tri rady faldov okolo pásu, akoby ju zvierali nafukovacie kolesá. Lýdia sa nakoniec rozosmiala a prihovorila sa obrazu v zrkadle: „Po prvé, ty plávať vieš, takže koleso nepotrebuješ, a po druhé, nejdeš plávať, ale von!“

Potrebuje čosi voľné, padavé. Zrak jej behal po vešiakoch. Nakoniec siahla po zelenej košeli s dlhým rukávom. Farba sa hodila k jej ryšavým vlasom. Pozrela na hodinky. Bože, už musí vypadnúť! Jednou rukou si kmásala nepoddajné kučery a druhou vytáčala číslo.

„Haló, Simonka, tu je Lýdia. Prosím ťa, nemohla by si mi postrážiť deti? Spia, zober si učebnicu, budeš sa môcť učiť u nás.“

„Dobre. Hneď som tam,“ sľúbilo ochotne dievča.

Simona bola čerstvá osemnásťka a bývala hneď vedľa. Rada postrážila deti, lebo dúfala, že Lýdiin manžel jej pomôže pri prijímacích skúškach na vysokú školu. Lýdia v nej videla seba. Keď mala osemnásť, tiež mala jasnú predstavu, čím chce byť, a robila pre to všetko. Zmaturovala na jednotky, absolvovala s červeným diplomom, dostala miesto asistentky na škole. Jej akademická dráha sa však skončila skôr, ako sa stihla začať – otehotnela. A tak sa celá molekulárna biológia pre ňu zhmotnila v dvoch kľbkách mimoriadne živých buniek, jej dcérok. Posledný pohľad do zrkadla. Teraz, oblečená

v niečom inom ako v teplákoch, sa sebe samej pozdávala. Na mejkap kašle.

„Mami, už som tu, kde ste?“

„Konečne. Choď na posledné poschodie, je tam dobrá čínska reštaurácia. My sme o chvíľu tam.“

Lýdia zaklonila hlavu. Druhé poschodie sa jej zdalo tak vysoko! Nerozhodne pozrela na hlúčik ľudí pri výťahu. Mala by ísť peši, dnešný pohľad do skrine ju o tom presvedčil.

Kým sa dostala hore, poriadne sa zadychčala. Nemám žiadnu kondičku, uvedomila si. Pod pazuchami sa jej začala lepiť spotená košeľa. Dofrasa, tak sa ponáhľala, že zabudla na dezodorant! To sa naozaj môže stať len jej! Oprela sa o zábradlie pred reštauráciou. Dych sa jej pomaly upokojil. Sledovala ľudí, ktorí zhora vyzerali takí malí a vzdialení. Mrvili sa ako mravce na obrovskom mravenisku. Zdalo sa, že každý vie, kam ide a aký má cieľ. Na rozdiel od nej. Ktosi múdry raz povedal, že aj cesta môže byť cieľom. Kam dovedie cesta ju? Netušila, ale naisto vedela, že k objaveniu lieku na rakovinu, čo bol voľakedy jej sen, asi ťažko.

„Vítam tá medzi nami, drahá sestrička. Konečne je náš trojlístok dokonalý.“

Lýdia sa otočila za sýtym hlasom. Patril jednej z dvoch žien, ktoré prichádzali od schodov (ako ináč, pomyslela si Lýdia, mama a sestra by nepoužili výťah asi ani v mrakodrape). Srdce sa jej zachvelo radosťou. Zrazu si uvedomila, ako jej chýbali. Premkla ju pýcha – krásne ženy vyzerali ako sestry. Rovnako vysoké, rovnako štíhle. Vlasy farby zrelej pšenice im voľne splývali po opálených pleciach a krásne sa leskli. V tvárach s bronzovým nádychom im žiarili sýto modré oči. Dojem

umocňovalo aj podobné oblečenie, iba mamine kvietkované šaty siahali po kolená, kým Luciine do pol stehien. Kedysi som mala takú postavu aj ja, mihol sa Lýdii myslou vzdialený obraz rusovlasej dievčiny so štíhlym driekom. Dnes by ju v nej spoznal už málokto. A nik by nepovedal, že sú s Luciou dvojčatá, aj keď iba dvojvaječné. Lýdia, na rozdiel od Lucie, bola totiž kópiou otca. Zdedila po ňom nielen výzor, ale aj povahu.

Chvíľu sa na seba bez slova usmievali. Lýdia znervóznela. Mama si ju premeriava akosi pridlho. Potiahla si košeľu.

„Ideme? Umieram od hladu,“ vystrelila.

Mama s Luciou si vymenili nenápadný pohľad.

No čo, veď sme prišli na obed, nie? pomyslela si Lýdia. No aj tak ju zrazu každé kilo z jej desaťkilovej nadváhy začalo ťažiť ako železné závažie.

„Poď sem, tak dlho som ťa nevidela,“ objala ju Lucia. Potom ju objala aj mama a spolu sa pobrali do reštaurácie. Keď vysvetľovali čašníkov, aký chcú stôl, Lýdia sa radšej schovala za mamin chrbát. Zrazu oľutovala, že prišla. Vyzerá pri nich ako chudobná príbuzná, a pritom voľakedy sa aj za ňou na ulici obzerali. Ony tri boli nerozlučné, no odkedy sa vydala, ich cesty sa čoraz viac vzdďalovali. Ščasti to bola aj jej vina, zavierala sa v dome ako v nedobytej veži. Lenže musela ukrývať svoje tajomstvo...

„Ty ma vôbec nepočúvaš!“

„Prepáč, zamyslela som sa,“ usmiala sa Lýdia na mamu.

„Vždy si bola roztržitá, ale v poslednom čase je to ešte horšie. Deje sa niečo?“ pokračovala mama v inkvizitných otázkach.

Lýdia ich zakaždým pretrpela bez problémov, lebo mama sa našťastie vždy uspokojila s jej vysvetleniami. „Nič. To len tá materská dovolenka. Už mi z nej trochu šibe. Stále dookola to isté.“

„Čo frfleš? Ja by som si to s tebou hneď vymenila! Buď rada, že si stretla chlapa, čo si tá zobral! Nájst' dnes muža, ktorý je ochotný prekonať vlastnú lenivosť a mať deti, sa mi zdá úplne nemožné. Kedy sa už konečne zjaví ten môj princ na bielom koni?“ vzdychla si Lucia. „A pritom som staršia ja, mala som sa vydať prvá!“

„Áno, ale iba o tri minúty!“ zasmiala sa Lýdia.

„O päť!“ protirečila Lucia.

„Máš čas, ešte si mladá, nič ti neujde,“ zastarela sa mama.

Lýdia pookriala. Ich sesterské prekáračky milovala, len do toho. „Ale čo bude s tvojimi cigaretkami, keď otehotnieš? A čo s tvojím spevom? Kam odložíš deti?“

Lucia, náruživá fajčiarka, si zhlboka potiahla. „To nebude problém. Nezabudni, že fajčím iba kvôli svojmu hlasu. A keď ostanem doma, prestanem spievať, samozrejme, iba na istý čas, a tak nebudem potrebovať hlboký hlas.“ Zachrípnuto zanôtila: „Killing me softly with this song, with this song.“

Niekoľko hláv sa k nim obrátilo, a keď Lucia skončila, zatlieskali jej. Lýdia si pomyslela svoje. Nevedela si predstaviť, že jej sestra sa vzdá svojho sna. Túžila po veľkej speváckej kariére, hoci zatiaľ svoj talent uplatňovala iba v rôznych zafajčených baroch a na malých klubových scénach.

„V baroch sa nadýchaš dosť cigaretového dymu aj bez fajčenia. Mala by si prestať hneď, lebo potom bude ťažké seknúť s tým naraz.“

„Ja mám predsa pevnú vôľu,“ poznamenala Lucia.

Lýdia sa zavrtila. Mieri tým na jej slabú vôľu, ktorá si nevie dať rady s kilami navyše? Zahanbene pozrela na svoj dokonale vyčistený tanier. Mama s Luciou nechali na tanieroch skoro polovicu. Nemôže za to, v poslednom čase jej okrem detí prinášalo jediné potešenie jedlo. Sex bol u nich doma veľmi

zriedkavý. Keď mala pred sebou plný tanier, nevedela prestať, kým ho nevyprázdnila. A najviac jej chutilo, keď varil niekto iný.

Lucia prerušila mlčanie. „Lydka, ja som to tak nemyslela.“

Mama sa do toho hneď zamiešala. „A ako si to myslela? Kto iný by jej mal povedať pravdu, keď nie my?“ Naklonila sa k Lýdii, nadvihla jej bradu a prinútila dcéru pozrieť sa jej do očí. „Musíš s tým niečo urobiť,“ ukázala na stôl. „Po tebe ostávajú len prázdne taniere. Aby ti neostal prázdny aj dom.“

Lýdia sa odtiahla, no mama pokračovala: „Môžeš sa odtiahnuť odo mňa, ale nie od skutočnosti, že okolo tvojho fešného manžela sa motá príliš veľa mladých a pekných študentiek. Pozri sa na seba. Musíš so sebou niečo urobiť.“

Lýdiin zrak spočinul na sestre, no ani tá jej nepriskočila na pomoc.

„Mama má pravdu, prečo s nami nejdeš niekedy cvičiť?“

Lýdia sa stiahla. To si na ňu pripravili? Milé rodinné stretnutie po dlhom čase, len čo je pravda.

„Veď nemám nikoho k deťom!“ bránila sa. „A nemám ani auto. Je to príliš komplikované.“

„Tak nech ti Filip auto kúpi,“ naliehala Lucia.

„Vieš, koľko máme výdavkov s opravami na tom starom dome?“ Lýdia mávla rukou. „Čudujem sa, že sa nám ešte nezrútil na hlavu. A okrem toho, už živiť jedno auto stojí dosť peňazí. A načo by mi vlastne bolo? Veď nikam nechodím!“ Lýdia nemala ani najmenšiu chuť vysvetľovať im, ako musí bojovať o každú korunu na domácnosť. Filip jej vydell peniaze vždy tak presne, že si len ťažko mohla niečo odložiť bokom. Auto?! V duchu sa zasmiala. Filip by asi najprv onemel od

prekvapenia nad jej drzosťou predniesť taký návrh a potom by ju asi vyhodil z domu.

„Nepripadá ti to ako začarovaný kruh? Nikam nechodíš, lebo nemáš auto. A auto nepotrebuješ, lebo nikam nechodíš. Tak nech ti požičia auto aspoň na jeden deň v týždni!“

Lýdia videla, že palba len tak ľahko neustane. Radšej si zvolí únik, začína to byť pekne horúce. „Už musím ísť. Dvojičky sa o chvíľu zobudia.“

Mama jej položila dľaň na ruku. „Neber to zle, len ti chceme pomôcť.“

Áno? Tak mi občas postrážte deti, pomyslela si Lýdia. Filip nechcel k deťom nikoho cudzieho. Vraj ako správna matka to musí zvládnuť sama.

„Zostaň ešte na kávu!“ navrhla Lucia.

Lýdia s hrmotom odsunula stoličku. „Nemôžem, musím ešte navariť.“ Bože, zasa to jedlo. Vie sa vôbec ešte baviť o niečom inom? Možno tak o najnovších kreslených filmoch, to by ešte zvládla. Začala sa prehrabúvať v kabelke. Kde zas strčila tú peňaženku?! Keď ju konečne našla, zapýrila sa. Bola prázdna, poslednú stovku dala taxikárovi za cestu sem.

„Ja... nemám peniaze. Tak som sa ponáhľala!“ Pod maminým drobnohľadom sa cítila trápne. Všetkým, čo robí, všetkým, čo povie, podčiarkuje svoju neschopnosť sústrediť sa na niečo, dotiahnuť niečo do konca. „Na autobusový lístok tu nejaké drobné vyhrabem, ale obed musíte zaplatiť vy,“ zahanbene šepla.

Lucia pokrútila hlavou. „Ty fakt lietaš v oblakoch. Zoberiem ťa autom, tú kávu preložíme na inokedy.“

Keď vyšli z klimatizovanej budovy, ovalila ich horúčava.

„Dievča, dievča, si taká nepraktická!“ zhodnotila mama